# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **O. P.,** zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. OAM-801/ZA-ZA04-P06-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Az 53/2015 – 39,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce, jakožto stěžovatel, domáhá zrušení shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. OAM-801/ZA-ZA04-P06-2015 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Posledně uvedeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o stěžovatelově žádosti tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc, dále jen „zákon o azylu“, se neuděluje.

[2] Městský soud neshledal stěžovatelem uváděné žalobní námitky důvodnými a žalobu zamítl.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Podle stěžovatele nemají skutkové závěry napadeného rozsudku oporu ve spise a rozsudek samotný je nepřezkoumatelný. Městský soud se v napadeném rozsudku nevypořádal řádným způsobem se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, tyto navíc zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel

zřetelně prezentoval své obavy z návratu do své vlasti – na Ukrajinu, z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a nutnosti své účasti na něm. Stěžovatel se obává o svůj život pro případ, kdy by se musel bojů aktivně účastnit, což by ostatně bylo i v rozporu s jeho náboženským vyznáním. Bezpečnostní situaci v západní části Ukrajiny nelze zlehčovat, neboť v průběhu uplynulých dvou let došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté, a to právě na západě Ukrajiny. Městský soud toto v napadeném rozsudku nikterak nezohlednil. Stěžovatel je přitom přesvědčen, že pokud by tak městský soud učinil, musel by dojít k závěru, že je naplněn přinejmenším důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a to pro vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tuto považuje za nedůvodnou, a ztotožnil se s právním posouzením městského soudu v napadeném rozsudku. Dále upozornil, že stěžovatel pobývá v České republice již od roku 2007, zpočátku na základě pracovního víza a povolení k dlouhodobému pobytu. V roce 2012 si stěžovatel nezažádal o prodloužení povolení k pobytu, které posléze pozbylo platnosti a stěžovateli bylo uděleno výjezdní vízum. V roce 2013 stěžovatel poprvé požádal o mezinárodní ochranu, jež mu nebyla udělena. Nynější žádost je již druhou v pořadí. Žalovaný v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51, podle kterého je nutno žádat o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Žalovaný se proto domnívá, že stěžovatel tomuto požadavku nedostál, což svědčí o účelovosti jeho nynější žádosti o mezinárodní ochranu. V otázce vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině odkazuje žalovaný na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně pak na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, resp. usnesení ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 211/2015 – 23. K tomu dodal, že snahu o legalizaci pobytu cizince nelze považovat za azylově relevantní důvod v intencích zákona o azylu. Toho stěžovatel mohl dosáhnout využitím příslušných institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z

důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[8] V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Veškeré azylově relevantní důvody pojednal městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku standardně, přičemž dostatečně ozřejmil, z jakých skutkových okolností vyšel, které právní předpisy aplikoval a jaké právní závěry vyvodil. Samotný nesouhlas stěžovatele s názorem soudu, stojící nadto na námitkách uplatněných již v žalobní argumentaci, s nimiž se městský soud v napadeném rozsudku plně vypořádal, ještě přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

[9] Stran bezpečnostní situace na Ukrajině odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, dle níž se konflikt geograficky ustálil ve východní části země (Doněcká a Luhanská oblast), nelze jej klasifikovat jako konflikt totální, a jeho intenzita nadto i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33). Ojedinělé incidenty v dalších oblastech, jež stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, tento závěr relativizovat nemohou. V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, nebo též v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zaujal názor, že „*samotné odmítání* (výkonu vojenské služby) *odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Ustáleně rovněž judikuje, že branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Namítá-li stěžovatel, že případný výkon vojenské služby s možným zapojením do bojových akcí by byl v rozporu s jeho náboženským vyznáním, odkazuje Nejvyšší správní soud opět na svou dřívější rozhodovací činnost, v níž upozornil na možnost institutu alternativní vojenské služby v ukrajinské armádě, která riziko bezprostřední účasti vojáka na bojových akcích minimalizuje (srov. usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34).

[10] V nyní projednávané věci tak přesah významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zdejší soud neshledal a proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu